

været de Stærke tilføjs, vilde vi nu være de Svage. Derfor var det, at Forsvarskommissionen af 1866 slog fast, at Grundlaget for vor Hærorrdning maatte være, at der paa begge Sider af Storebælt var en selvstændig Hærtyrke, som kunde operere saaledes, at den ene Afdeling kunde staa uafhængig af den anden, idet man nemlig ikke kunde gjøre Regning paa at holde Forbindelsen vedlige. Det er Grundlaget for den nuværende Ordning, og det er det, man nu vil forlade, idet man istedetfor at bygge Hærorrdningen paa det eneste naturlige Grundlag, det, som er givet ved selve de strategiske Forhold, ved Danmarks Beliggenhed, den Maade, hvorpaa det er indskaaet af Velter og Sunde, nu tror ikke desto mindre at kunne trænge hele Forsvaret over paa et enkelt Punkt. Man tror, uagtet den uuaadelige Udvikling, som Ublandets Flaader have taget, at man ikke desto mindre skal kunne hamle op med dem og være sikker paa at kunne føre Forsvarskræfterne over til et enkelt Punkt, nemlig Kjøbenhavn. Det er det nye System. Hele det nye System dreier sig derom, og naar man gennemlæser Motiverne til Lovforslaget og den Plan, hvorpaa de hvile, kan man anvende Ordsproget: Alle Veie føre til Rom, paa den Maade: Alle Veie føre til Kjøbenhavn. Hvor den høitærede Krigsminister begynder, hvad enten han forudsætter den ene eller den anden Mulighed, ender det altid med: Altsaa skal Kjøbenhavn besæstes. Men der er det, at man efter min Mening har overset en meget væsentlig Omstændighed, og det er Umuligheden af virkelig saaledes at koncentrere Alt om Kjøbenhavn, og i saa Henseende tror jeg at kunne støtte mig til en Udtalelse af den høitærede Marineminister, som havde Ordet samme Dag, den 20de Oktober, ved Fremfættelsen af Lovforslaget om Flaadens Ordning, idet nemlig den ærede Marineminister indrømmer, „at den Opgave at sikkre Forbindelsen mellem Landsdelene vil være meget vanskelig ligeoverfor en fjendtlig Søstyrke, og vi ville heller ikke overfor en overlegen Styrke kunne løse den fuldstændig; men det tør dog haabes, at, naar der er truffet hensigtsmæssige Foranstaltninger, vil man til Lider være istand til at beherske Overfladen et eller andet Sted, saaledes at større eller mindre Trosskibe kunne finde Sted“. Men jeg tillader mig at tro, at, saaledes som Krigen søes udtildes, og naar vi overhovedet ville være belavede paa det værste Tilfælde, — og deri giver jeg den høitærede Krigsminister Ret, at man bør tænke sig det værste Tilfælde — er det høist sandsynligt, at Krigen, hvis vi faae at gjøre med vor farligste Modstander, vil blive erklæret os saa usommodet, at samtidig med Krigserklæringen vil en fjendtlig Flaade løbe op i Storebælt og hindre Overgangen, og da ligger hele vort Forsvar, og det viser sig da, at hele det System, hvorpaa denne Plan er bygget, er ubrugeligt. Da have vi

Kammerne, Materiellet og Fæstningsværkerne Ost for Storebælt; men de, der skulde indordnes i Kammerne, de, der skulde bruge Materiellet, de, der skulde forsvare Fæstningsværkerne, ville for en stor Del findes Best for Storebælt. Det forekommer mig derfor, at man bør blive staaende ved det Bestaaende. Jeg tror, at den sikreste Stilling, som Folkethinget kan indtage, er at forlange en Forsvarsplan, som kun udvider det Bestaaende, og derimod ikke indbringer et nyt System, som jeg er overbevist om, vil vise sig uholdbart. Jeg skulde meget hellere være gaaet til Vedtagelsen af et lille Lovforslag, som satte Revisionsbestemmelsen ud af Kraft, som ophævede den. Jeg indrømmer, som sagt, gjerne — og det vil den høitærede Minister ogsaa have set, naar der har været Tale om Aldersgrændserne og lignende Ting, om Tilgangen af Befalingsmænd osv., at der er afskillige Punkter i vor nugjældende Hærorrdning, der trænge til Forbedring. Der er, som det blev nævnt af den foregaaende ærede Taler, forskellige Ønster, som Oppositionen her i Salen lægger megen Vægt paa, men Regjeringen er jo istand til at hindre disses Opfyldelse, dersom man ikke vil komme hinanden imøde saaledes, at, idet man her i Salen giver efter for Regjeringen, hvor den har særlige Ønster, Regjeringen paa den anden Side kommer Oppositionen imøde. Paa den Maade tror jeg, at man lidt efter lidt kunde komme til en bedre Ordning, hvorimod jeg ser en Fare ved at gaa frem paa den Maade, som man hidtil har gjort. Det vil ikke føre til Noget; det vil fremdeles forbitte Sindene, det vil frembringe Mistrøstighed og et galt Syn paa Sagerne ude i Befolkningen, som ikke kan forstaa, at det atter og atter kommer igjen og ikke bliver til Noget. Man tror, at man ikke har et nogenlunde betryggende Forsvar, medens man dog har, jeg havde nær sagt, et betryggende, men det er dog klart, at noget betryggende Forsvar i den Forstand faae vi aldrig. Hvad enten vi tage den ene eller den anden Ordning, kan der kun være Tale om at forsvare os i nogle Maaneder, og der kan kun være Tale om at falde med Gre. Det skal jeg indrømme; men det gjælder da ogsaa om at gjøre det saaledes, at man ikke derved bereder sig selv større Vanskeligheder og større Beføstninger, end der virkelig er nødvendigt, og det er min Overbevisning, at ved at bygge paa det gamle System vil man faae et meget sikkrere Forsvar, der vil kunne være ligesaa længe og være langt mindre befoستligt. Det, som dette Forslag i Grunden sigter til, er, kan jeg gjerne sige, at gjøre hele Hæren til en Kjøbenhavnsl Garnison; derfor er der lagt en særlig stor Vægt paa de tekniske Vaaben. Det er en Fæstning, der skal forsvares; det er derfor, at Artilleriet og Ingenieurkorpset blive særlig begunstige, hvorimod Fodfolket bliver trængt mere tilbage, idet det har mistet Duelsen med fuld